

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. Qualis fuerit pater tam piæ filiæ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

riam gehennæ; toties clamant Prophetæ, toties ipse Christus vix istud ingeminat. *Quis poterit habitare de vobis cum igne deuorante? quis habitabit ex vobis cum ardoribus sempiternis?* Et Seruator: *nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere: sed potius timete eum, qui potest & animam, & corpus perdere in gehennam.* Quod etiam per illustria sæpe exempla docuit Deus. Ego vnicum referam, ad hoc propositum valde idoneum; ex libro quem Sigebertus de Illustr. Ecclesiæ Scriptor. vocat librum *De vita & doctrina Patrum*; Gentianus Heruetus in præfatione versionis suæ Palladianæ existimat ipsum Palladium eum librum scripsisse; historiã certè in eo contentam refert Ioannes Damascenus in libro, qui inscribitur, *De ijs, qui cum fide excefferunt ex hac vita.* Interpretatus est eum ex Græco Ioannes S. R. E. Subdiaconus, edidit in lucem accuratiùs Heribertus Rosvveydus, vt ad eò historia neque antiquitate, neque autoritate careat. Est autem talis.

Quidam ex Eremitis patribus autoritate pollens & pietate, per varia circumibat virorum ac mulierum conobia, vt ea visitaret. Is, in quodam loco senecta ætate virginem inuenit Deo, in assidua oratione, contemplatione, ieiunijs, asperrimisque corporis afflictationibus seruientè: cuius cum de virtutibus audisset multa, eam, vt fieri solet de Vocatione sua interrogauit, scire volens causam, ob quam, spreto mundi illecebris, ipsa tam duro se viuendi generi addixisset. Illa primùm oculos deiecit pudicos, aliquantulum cogitabunda tacuit; tum quasi post deliberationem præmissam in cælum suspiciens, manibusque decussatim supra pectus iunctis, altùm ingemiscens ita loqui cœpit. *Mihi, o pater venerabilis, adolescentulæ adhuc diuersi moris erant parentes. Pater natura imbecillis, valetudine inconstans, sapius ægro-tans, quàm sanus. Siue æger tamen, siue sanus, semper modestus, grauis, mansuetus, patiens. Si quando vires sinebant, numquam videbatur otiosus: aut enim in templo semper, aut in agro hortouè versabatur, vt Deum precando, terram laborando, coleret; tam ad aras, quàm ad areolas assiduus. Siquidem vbi superis honores detulit, vel sementem iecit, vel messe peracta fruges domum comportauit; itaque turbas hominum vitauit, vt numquam*

AUTHOR ET
AUTHORITAS
HISTORIÆ.
Isa. 33. 14.
Matth. 10. 28.

Sigebert. de
Illustr. Eccles.
Scriptorib. in
Ioan. c. cxviii.

Heribertus
Rosvveid in
Viris PP. l. 6.
libello 1. de
præuidentiã,
seu contem-
platione. § 15.

III.

QUALIS FVE-
RIT PATER
TAM PIÆ FO-
LIAE?

sub tiliâ stantes populares adiret, numquam publicè confabulan-
 ribus interesset, & vix vñquam ab ijs, qui in eodem vico dege-
 bant, nisi cum vel in templum, vel in agrum procederet, conspi-
 ceretur; tantusque erat ei taciturnitatis amor, vt eum ignoran-
 tibus esse elinguis, aut sine voce crederetur. Maximam autem
 temporis partem in lecto, & morbo cubabat, dolore pariter &
 patientia plenus. Talis erat pater, quem non nisi alterum lobum
 intuebar, aut magistrum pietatis.

IV.
 QUAM IMPIA
 FVERIT OPTI-
 MAS FILIAS
 MATER?

Mater verò mea in contrarium palmam possidebat, ita fir-
 ma corporis valetudine, adeò validis viribus, vt ab ineunte eta-
 te & teneris vnguiculis, nullo vñquam fuerit morbo tentata, nec
 quidquam doloris experta sit; sed ab vtero matris vsque ad vlti-
 mum vitæ diem semper sana robustaque extiterit. Nec forma illi
 deerat, nisi vultus decorem fordasset morum turpitudine. Cum
 enim pater frequentibus morbis impeditus, rebus domesticis non
 quiret præesse, illi totius familiæ regendæ rerumque dispensanda-
 rum permisit potestatem. Fuit autem pessima dispensatrix: adeò,
 vt quamuis Deus magna satis nos opum abundantia donasset, ta-
 men ea nobis non sufficeret. Nimirum quales mores, talis admi-
 nistratio illius fuit. In primis à labore abhorrebat, vt à peste ali-
 qua. Sæpius foris quàm domi cernebatur. In omnibus circulis,
 conuenticulis, angulis, ac frequentissimè in medio foro suam ha-
 bebant stationem. Supra modum curiosa & garrula indagabat &
 vulgabat quidquid intra priuatos parietes accidisset aliorum.
 Adeò obuios quosque compellabat, adeò prolixis, & sine caren-
 tibus sermonibus detinebat, vt putaretur, omne corpus illius lingua
 esse, aut certè aures ambas in linguam defluxisse. Loquacitati
 huic accedebat impotens iracundia, & mira litigandi promptitu-
 do. Vanissima licet esset, tamen veracior omnibus promptiorque
 videri cupiebat. Quòd si quis illius dictis vel cum veniæ præfatio-
 ne se opposuisset, illico erat in fermento, atque in conuicia & ri-
 xas efferuescebat. Sed ante hæc omnia in illa turpissimum fuit,
 quòd vltro non inuitata, non vocata, ausa sit adire viros, de
 quibus parùm honestè homines loquebantur: immò cum illis
 prolixè commorari; vinum bibere vsque ad ebrietatem.

Ephes. 18.

Quàm verè monuit Apostolus: *Nolite inebriari vino, in quo est
 luxuria*